

GIRAY KEMER • Ses Veriyorum

GIRAY KEMER 1987'de Ankara'da doğdu. Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunu. Ankara'da yaşıyor. *Olaylar Boksörün Pazı Sarmasını Yemesiyle Başladı* (İletişim Yayınları, 2014) adlı bir kitabı bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 2396 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 406

ISBN-13: 978-975-05-2006-5

© 2016 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2016, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GIRAY KEMER

Ses Veriyorum

“Cancağızım, şaşkınm, biriciğim...”

– MARGUERITE YOURCENAR, *Hadrianus'un Anıları*

Güvercinli Güvercinli

“Şunu dinlesene usta,” diye sesleniyor, defterini karıştırırken aşka gelip sigarasını yaktıktan sonra.

*Şiirim diyorum ona, bu sözü bir fazla hak ediyor bütün
şiiirlerimden*

dizesini okuyor keyifle.

Tanışalı çok olmadı. Bir gün tevzi sırasındaydım. Sağa sola boş boş bakınarak dolaşıyordu.

“Affedersiniz,” dedi, “adli sicil kaydı nereden alınıyor?”

“Noterden ya da internetten de alabiliyorsunuz artık,” diyecek oldum. Vazgeçtim. Buraya kadar gelmiş adama öyle denmez şimdi küfreder gibi... “Şuradan çıkın solda camekânlı bir yer var, orası,” diye anlattım; “hatta durun iki dakika bir işim var, bitince ben yardımcı olayım size.”

Temiz kâğıdını alınca bir çay ısmarlamak için ısrar etti.

Orta bahçedeki kafeye oturduk.

“Tekrar teşekkür ederim,” dedi. “Burak ben. Çok memnun oldum.”

Bitmek bilmeyen okulundan, bir yandan da çalışmak istediğinden, iş görüşmesi için temiz kâğıdı istediklerinden bahsetti.

Bir süre sohbet ettikten sonra yüzüme dikkatlice bakıp “Boksör bir arkadaşım vardı. Ona çok benziyorsunuz,” dedi.

“Boks mu?” dedim. “Yok. Hiç yapmadım. Dedem küçükken kuzenimle güreştirirdi ama onu da pek beceremezdim.”

Kısa sürede kanım ısındı, belli ki iyi çocuktu. Bahsettiği boksör arkadaşı evden ayrılmak durumunda kalmış, Burak da kirayı tek başına karşılayamayınca mecburen yurda yerleşmiş. Haftada bir, iki derken artık neredeyse birlikte yaşıyoruz.

“Bak bak! Asıl şuna bak usta!” diye tekrar sesleniyor:

*çiçekçilere soruyorum, kupa papazlarına, kumrulara
eğreltiotlarına
kimya kitaplarına
karpuz satıcılarına soruyorum balkondan bağıarak*

“Çok güzelmiş,” diyorum, “kimin bu?”
Cevap vermeden devam ediyor.

*birden güvercinli güvercinli gülüyorum
bak
sevdamıza bir numara dar geliyor sanki şimdi yeryüzü*

“Gülüş mühim usta!” diyor, “Kadın dediğin gülüşü kadar.”

“Hakikaten diyorum, neden bu kadar önemsiyoruz gü-lümseme işini acaba? Herkes güzel gülümseyen bir kadının peşinde. Hepimiz aynıyız bir yerde. Gülsünler istiyoruz. Daha doğrusu güldürebilelim.”

Neden istemeyecekmişiz ki? Çok düşünmemek lazım, iyi bir şey var, biz de istiyoruz işte. Basit.

“Doğru söyluyorsun,” diyorum. “Her boku idealize etmeyi pek seviyoruz.”

Bu kez de “Sapyoseksüellik icat oldu, mertlik bozuldu usta,” diyor şaka yollu.

Tekrar gülüyoruz. Sonra büyükçe bir nefes çekip tereddütle anlatmaya başlıyor, sanki hatırlamak istemediği bir şeyden bahseder gibi.

“Tanıştığımız gün sana bahsettiğim boksör arkadaşım var ya, onun kolunu kırdılar. İki üç kişi almışlar bunu araya. Bir ikisini eskitmiş ama herifin teki çıkarmış istekayı, parçalamış çocuğun kolunu. Parçalı kırık. En boktanı. Ameliyat ettiler falan ama toparlayamadı, eskisi gibi olmuyor tabii. Her neyse, gittim ilk gün hastaneye. Başında duracağım, refakate. Yanımızda bir çift var. Adam evi boyarken merdivenden düşmüş. Ayağı parça parça olmuş. O kafes gibi şeyler var ya, onlardan takmışlar. İşkembe, kelle paça falan iyi gelir diye sürekli çorba içiriyor karısı buna. Fingirdeşip duruyorlar. İki yataklı ufacık oda. Bir yerden sonra ister istemez samimi oluyorsun. Bizim boksörle adam muhabbete başlamış. Adam demiş ki ‘Hali vakti yerinde güzelce bir karım vardı. Babasının otobüsünde muavinlik yapıyordum. Bununla tanıştım. Mesajlaşmaya başladık. İki ay sonra karıyı da bıraktım otobüsü de. Ev kira, para yok, sigorta yok. Desem ki borca gireyim, ameliyattan sonra çalışıp öderim, bu ayakla ne iş yaparım? Hastane masraflarını nasıl ödeyeceğiz onu bile bilmiyorum.’ Ama o kadar sıkıntının içinde öyle mutlular ki abi. Sürekli kıs kıs gülüyorlar. Odada küçük televizyon var. Mecburen ne açıksa onu izliyoruz. Kemal Sunal filmi çıktı mesela. Sen gelme ulan ayı, dediği sahne var ya. Bunlar başladılar gülmeye. Reklam arasında kadın kocasına sahnenin taklidini yapıyor, adam gülüyor. Adam yapıyor, kadın gülüyor. Gözlerinin içi gülüyor ikisinin de.

Adam sürekli bizim boksöre ‘Buradan bir çıkalım daha halı saha maçı yapacağız,’ diyor. Boksör olduğunu öğrenince gençliğinde tekvando yaptığından bahsediyor; askerde komando olduğunu, bölükte en nizami barfiksi kendisinin çektiğini gerine gerine anlatıyor. Ağzının içine bakıyor kadın, o tüm bunları anlatırken. Canı çekti diye gizli gizli sigara yakıp veriyor, doktora yakalanınca şımarık çocuk gibi gü-lüyorlar. Karısı dediysem, nikahlı olduklarını bile sanmıyorum. On yedi-on sekiz yaşındadır zaten. Ufacık, bembeyaz, hırkasını çekiştirip duran, kolunun yenini avcunun içinde tutan bir kızcağız. Belli ki bir tek kocasının yanında rahat ediyor. ‘Kendim kaçtım abi,’ diyor kızarak. Kıyamıyor adama, sigaraysa sigara hatıraysa hatıra. İyi, güçlü hissettirmeye çalışıyor. İstiyor ki sevdiğine her istediğini sunabilsin; zayıflığını, yarasını, muhtemelen eskisi gibi olmayacak bacağına yükünü sezdirmesin, anladın mı?

Bu aşk değil de ne şimdi abi!”

“Doğru söylüyorsun,” diyorum yeniden.

“Doğru söylüyorum tabii. Her boku kendimize has sanıyoruz. Tekiz. Biriciğiz. Romantizm üzerindeki entelektüel tahakküm kaldırılınsın kardeşim!” diye bağıyor.

Gülüyoruz.

“Dedem mesela,” diyorum “rakı içtiğinde anneanneme ‘Gülfiye bir gül bakayım,’ dermiş.”

Güzel gülen karısı olduğu için övünüyordu herhalde. Gurur nişanı gibi bir şey onun için anneannemin kahkahası. Belki de sadece hoşuna gidiyordur, ne bileyim. Bundan âla romantizm mi var?

Burak sigaradan bir nefes çekiyor. Gözlerini defterden ayırmadan “Gülüş mühim usta,” diyor yeniden.

“O boksör arkadaşına n’oldü sonra?” diyorum.

“Bilmem. Çoktandır görmedim.”